

Arrest

nr. 81 993 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de van de beslissing van de gemachtigde voor de staatssecretaris van 2 februari 2012 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (*bijlage 13quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. VROMBAUT *loco* advocaat P. STAELENS en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 13 april 2010 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Uit het Hit Eurodacverslag bleek dat verzoeker op 27 mei 2004 reeds een asielaanvraag had ingediend te Cyprus.

Op 4 mei 2010 werd een terugnameverzoek op grond van artikel 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 overgemaakt aan de Cypriotische autoriteiten.

Op 31 mei 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (*bijlage 26quater*) en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Uiteindelijk werd besloten de asielaanvraag in België te behandelen en op 25 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die het voormelde beroep bij arrest nr. 73 364 van 17 januari 2012 verwierp en waarbij aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Op 2 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (*bijlage 13quinquies*). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten R. A.

geboren te K. op (in) (...)1982

en van nationaliteit te zijn : M. (Unie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 17 januari 2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Op 27 februari 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 29 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (*bijlage 13quater*). Ook tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad (rolnummer 91 553).

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij, op het ogenblik het bevel om het grondgebied te verlaten nog niet definitief was, met name op 27 februari 2012, een tweede asielaanvraag indiende, die leidde tot de beslissing van de gemachtigde voor de staatssecretaris houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (*bijlage 13quater*), waartegen hij een beroep tot nietigverklaring indiende bij de Raad. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd, minstens te worden geschorst om hem de mogelijkheid te laten dit beroep af te wachten, zo niet zou het beroep tegen de niet in overwegingname van de tweede asielaanvraag geen daadwerkelijk rechtsmiddel zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Daargelaten de vraag of dergelijke uiteenzetting wel als een ontvankelijk middel kan worden beschouwd, nu verzoeker eigenlijk niet aangeeft op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen nadat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad oordeelden dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hierbij kan worden aangestipt dat artikel 15,b van de Richtlijn 2004/83/EG, waarvan artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), dat betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus, de omzetting is, dezelfde inhoud heeft als artikel

3 van het EVRM. Aangezien werd geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en deze bepaling naar inhoud overeenstemt met artikel 3 van het EVRM, werd reeds geoordeeld dat een terugkeer geen schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou kunnen afgeleid worden dat er wel sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers uiteenzetting is immers beperkt tot het aangeven dat de bestreden beslissing dient te worden geschorst of vernietigd opdat er sprake zou zijn van een daadwerkelijk rechtsmiddel in het beroep dat hij heeft ingesteld tegen de latere beslissing tot niet in overwegingname van zijn asielaanvraag. Met een dergelijk betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Geheel ten overvloede kan worden opgemerkt dat het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de gemachtigde voor de staatssecretaris van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), door de Raad gelijktijdig met onderhavig beroep wordt behandeld, zodat tegelijk in beide beroepen een uitspraak kan worden verwacht.

Het enig middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU